

førte Beløb. — Nu er det jo muligt, at der maa gøres nogen Forandring deri, og det have vi ogsaa forudsat. Vi have udtrykkelig udtalt her i Betænkningen, at saafremt de Lokaler, der ere projekterede i de to nederste Etager, ogsaa i den Fløj, der vender ud mod Jernbanen, nødvendigvis maa bibeholdes af Hensyn til Toldvæsenets Arbejde derude, saa vil Summen ikke kunne reduceres med mere end 200,000 Kr., og denne Reduktion staaer atter nøjagtigt i Forhold til de bebyggede Arealer og Etageantallet.

Naar det er blevet sagt, at jeg for mit Vedkommende skulde have særlig Brug for Argumenter for vort Ændringsforslag og for de af mig i det hele taget fremførte Udtalelser, og at det, for at kunne faa saadanne Argumenter, har været mig meget magtpaaliggende at kunne anføre et og andet af Generalpostdirektørens Skrivelse til Udvalget, skal jeg blot sige, at vi have ingenlunde manglet Argumenter. Jeg tror, at saa vidt man i nogenlunde begrænset Maal er i Stand til i en Betænkning at udtrykke, hvad vi mene, er det klart udtrykt; der kan ikke være nogen Misforstaaelse der, der mangler ingen Argumenter, og vore Argumenter staae ikke i nogen Maade i Forbindelse med Generalpostdirektørens Udtalelser med Undtagelse af det, der vedrører denne Skrivelse og Udtalelserne deri. Naar den højtærede Minister endogsaa karakteriserede mine Udtalelser som en Grovhed, maa jeg dertil sige, at jeg ikke agter at komme ind paa nogen nærmere Diskussion om, hvorledes mine Udtalelser rettelig kunne karakteriseres, og jeg skal heller ikke komme ind paa at karakterisere den højtærede Ministers Udtalelser, som jo gaae i ganske samme Retning som det, der er gjort gældende i Generalpostdirektørens Udtalelser vedrørende den oftnævnte Betænkning.

Det er mig ganske ufatteligt, at den højtærede Minister vedblivende kan sige, at Udvalget — derunder ogsaa jeg, fordi jeg har medunderskrevet den Betænkning, Udvalget afgav — den Gang har udtalt noget i den Retning som det, der er anført i Generalpostdirektørens Skrivelse, og som den højtærede Minister jo for øvrigt synes ganske at tiltræde. Jeg maa vedblivende sige, at der staaer ikke et eneste Ord derom. Der staaer kun, som den højtærede Minister selv citerede, at man vilde lægge „en Del af Postvæsenets Lokaler“ derud; og dette er i nøje Overensstemmelse med det, Mindretallet ønsker, men der

staaer ikke et eneste Ord om, at man vil reducere Postgaarden paa Købmagergade til Indleveringskontor og til et Kontor for Postdistrikt K. Det er efter min Mening fuldkommen fri Fantasi. Hvorledes en saadan Udtalelse, fremsat i denne Sammenhæng, skal karakteriseres, overlader jeg ganske til det høje Ting selv at dømme om; jeg skal ikke komme ind derpaa.

Hvad angaar denne Skrivelses Offentliggørelse, maa jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger. Den højtærede Minister vil — for Resten i Lighed med den ærede Ordfører, men den ærede Ordfører betonede det ikke saa stærkt — give det Udseende af, at det var en privat Skrivelse. Mig bekendt sender man ikke private Skrivelser til et arbejdende Udvalg under den Form. At Skrivelsen har været ledsaget af et Par venlige Ord fra Ministeren, har jeg først senere hørt noget om. Det medfører imidlertid ikke, at denne Skrivelse, der kommer gennem Ministeriet fra Generalpostdirektøren, er af privat Indhold, da den i høj Grad gaar ud paa at argumentere imod Mindretallets Stilling i denne Sag og netop fremsætter Udtalelser, som jeg atter og atter har paa-staaet — jeg kan jo dokumentere, at jeg har Ret deri — ere i Strid med de virkeligt foreliggende Forhold. At vi saa tage til Genmæle derimod, er en Selvfølge. Hvis det havde været en privat Skrivelse til Udvalgets Formand, havde han ikke haft nogen Grund til at fremkomme med den i Udvalget. Men da den er fremkommen paa ganske almindelig Vis, saa benytte vi selvfølgelig Lejligheden til at imødegaa den. Hvad der er Praksis andre Steder, ved jeg ikke, men jeg har ikke set, at man følger nogen anden Praksis her i Tinget.

Udtalelsen om Byens Udvidelse Vester paa, saaledes at Byens Centrum efterhaanden skulde komme til at ligge ret nær ved den paatænkte Postgaard, kan Mindretallet paa ingen Maade tiltræde. Jeg forstaaer slet ikke, at den ærede Ordfører saa bestemt holder paa denne Opfattelse, da han i en lignende Sag tidligere har gjort en ganske modsat Anskuelse gældende. Jeg skal kortelig berøre det Forhold, idet jeg i øvrigt ikke skal trætte det høje Tings Medlemmer. Det, jeg sigter til, er en Sag, der blev behandlet her i Tinget i Samlingen 1904—1905 angaaende en Post paa Finansloven til en Ombygning af Postgaarden i Aalborg. Ved den Lejlighed brugte den ærede Ordfører Udtalelser, som han udmærket godt kunde have brugt her ved